

M. JEZERNIKOVA:

## Vila Zlatana.



boga šivilja je živela s hčerko edinko v podstrešni sobici sredi velikega mesta. Mala Barica je sedela pri ljubi materi in ji pomagala šivati in krpati.

Kadar je bila že utrujena, je stopila k edinemu oknu, pogledala tja daleč čez strehe in občudovala zeleni pas travnikov, ki je obdajal mesto. Neokončno si je želela, da bi smela skakati z drugimi otroki tam zunaj po zelenih livadah ali pa da bi imela vrtiček pred mestom, kjer bi sedele z ljubo mamico, zalivale cvetice in poslušale ptičke.

Nekega dne je nesla novo obleko krčmarici v predmestje. Pot jo je vodila mimo vrta, kjer so baš pridno presajali cvetice iz zemlje v lončke. Kar prileti čez ograjo neznatna suha koreninica, ki jo je vrtnar zavrgel. Deklica jo pobere, odnese domov, jo vsadi v edini lonček, postavi na polico pred oknom in jo zalije.

Dan za dnem je Barica skrbno zalivala koreninico; dan za dnem jo je postavljala na solnce.

Kmalu je zapazila, da poganjajo iz korenine majhni zeleni lističi. Bili so to prvi nežni lističi vrtnice. Kakšna radost je zavladala v borni podstrešni sobici! Saj sta zdaj imeli tudi svoj vrtiček na polici pred oknom.

Kmalu se je razvilo krepko stebelce z vejicami, listi in popki. — Popki so se napejali in nekega poletnega dne je solnce tako toplo poljubljalo malo vrtnico, da se je otvoril popek. In lepa cvetka se je zasmejala solncu in Barici. Kako se je dekllica veselila lepega rumenkastobelega venčka in zelenkastorumenih prašnikov, kako se je divila nežnemu vonju, ki jo je opajal!

Ponoči pa se je zgodilo nekaj čudnega. Luna je obsevala rumeno-belo rožico in z žarki božala obraz speče Barice. Opojni vonj pa je napolnjeval siromašno sobico.

Listki rožice so se še bolj razpeli in glej, iz čašice se je počasi dvigala majhna zlata kronica, za njo drobna glavica z velikimi modrimi očmi, potem vitko telesce, odeto v rumenkastobelo lahko svilo. Nežna devojčica je stopila lahkih korakov v lunin žarek in se je zibala po njem proti začudeni Barici... Čim bolj se je bližala postelji, tem bolj je rasla, dokler ni krasna devojka stala pred dekllico. Poljubila jo je na čelo in ji govorila tako: »Barica, ne boj se! Jaz sem vila Zlatana. Moj dom je tvoja vrtnica. Ti si mi zgradila dom, ti si me zbudila k življenju. Rada bi te poplačala za tvojo ljubezen, a ker nisem mogočna, ti dajem, kar morem, to je ljubezen do cvetic in njih prijateljstvo. Ljubi jih!«

Še enkrat je poljubila Barico, potem pa se je vrnila v luninem žarku v svoj domek.

Drugo jutro Barica ni videla nič posebnega na cvetki. Mehki rumenkastobeli venčni lističi in zlata kronica prašnikov — vse je bilo kakor včeraj, samo dehtela je rožica prav tako opojno kakor ponoči.

Že je mislila Barica, da se ji je le sanjalo. Toda kako se je začudila, ko je prišel v podstrešno sobico vrtnarski vajenec z naročilom, naj se Barica takoj oglasi pri vrtnarju, da mu bo vezala šopke in spletala vence.

Začudena deklica je tekla k vrtnarju, kjer je zvedela tole: Iskal je po časopisih spretno deklico, ki bi znala plesti vence in vezati šopke, nakar je dobil pismo, v katerem je neka tuja dama toplo priporočila Barico.

Vrtnar je odvedel Barico v velik cvetičnjak, kjer je bilo vse polno najlepših cvetk, pa ji rekel: »Tu vidiš najrazličnejše cvetke. Napravi šopek, da bomo videli, kaj znaš.«

Tresla se je uboga deklica, ko je začela izbirati rožice. Toda kmalu je spoznala, da je ves strah odveč. Iz vseh kotov, z vseh gredic, z vseh polic so se oglašali drobni glaski pestrih cvetov:

»Začni z menoj!«

»Mene utrgaj!«

»Zdaj pridem jaz na vrsto!«

»Sestrice smo vile Zlatane! Pomagamo ti!«

Ni bilo težko izbirati. Rožice so se ji klanjale, se ponujale in se družile pod nežnimi prstki v krasen šopek. — Ko je prišel vrtnar čez nekaj časa gledat, kako dela Barica, je bil šopek že gotov.

Ves začuden je obstal na pragu, tako ga je prevzela lepota šopka, ubranost barv in oblik. Ves vesel je zaprosil deklico, naj ostane pri njem. Dobro je plačeval spretno Barico, saj mu je služila lepe denarce. Iz vsega mesta, še celo s kraljevega dvora so prihajali, da jim splete šopke pridna vrtnarica, zakaj nihče v mestu ni znal tako lepo vezati šopkov, nikomur niso bile cvetice tako vdane.

Kmalu si je Barica prihranila toliko denarja, da si je kupila pred mestom vrtiček in hišico. Konec je bil uboštva in bednega življenja. Materi ni bilo več treba šivati v podstrešni sobi, pomagala je samo ljubi hčerki na lepem, cvetočem vrtu, ki je kmalu zaslovel daleč okrog.

Od daleč so prihajali po šopke. Tako je Barica obogatela. Denar pa je zopet naklanjala cvetkam, vedno več jih je gojila, vedno lepši in večji je bil njen vrt. Srečno sta živeli z mamico. Posebno srečni pa sta bili, kadar sta imeli okolo sebe na vrtu otroke iz siromašnih stanovanj velikega mesta.

